

"Erinomainen sekoitus jännitystä ja arkea."

LITTERATURMAGAZINET

NINNI SCHULMAN

Älä kerro
kenellekään

TAMMI

NINNI SCHULMAN

Tyttö lumisateessa (2010, suom. 2017)

Poika joka ei itke (2012, suom. 2018)

Vastaa jos kuulet (2013, suom. 2019)

Älä kerro kenellekään (2015, suom. 2020)

NINNI SCHULMAN

Älä kerro kenellekään

Suomentanut Eliisa Salminen

TAMMI
HELSINKI

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS
Vår egen lilla hemlighet ILMESTYI 2015.

COPYRIGHT © NINNI SCHULMAN 2015

PUBLISHED BY AGREEMENT WITH HEDLUND AGENCY

SUOMENKIELINEN LAITOS © ELIISA SALMINEN JA TAMMI 2020

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ.

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-952-04-0347-8

MAANANTAI 28. HUHTIKUUTA

1

RIKOSTARKASTAJA PETRA Wilander vajosi toimistotuoliinsa. Hän hieroi otsaansa ja vilkaisi tietokoneen kelloa. Pian yhdeksän. Muut olivat jo lähteneet, puhelin ei soinut, oli rauhallista.

Kun hänestä oli tehty poliisipäällikkö, tällaiseksiko hän oli sen kuvitellut? Että hän istuskelisi yksinään toimistossa sumpelimassa lomalistoja?

Hän kirjautui järjestelmään, selaili loma-anomuksia. Hän hätkähti, kun korvan juuresta kuului ääni. Hän kääntyi katsomaan, mutta käytävä oli tyhjä. Ainoastaan loisteputki, joka oli valmis luovuttamaan, piti sirinänsä.

Petra laski kätensä jälleen hiirelle.

Ne saamarin päällekkarkaukset hermostuttivat häntä. Uhrit olivat olleet eri ikäisiä, nuorin yhdeksäntoista ja vanhin viidenkymmenen yhden. Ensimmäinen uhri oli raiskattu kiipeilytelineen alla leikkikentällä Blinkenbergin puistossa ja toinen pusikossa Manan harjulla.

Tekijä toimi aina samoin. Mies hiipi uhriensa kimppuun hiljaa takaapäin ja alkoi äkkiarvaamatta kuristaa. Tämän jälkeen hän raahasi naiset selkään edellä syrjemmälle, jossa hän painoi heidät maahan mahalleen. Yksikään naisista ei ollut nähnyt miestä tarkasti, mutta olettaa saattoi, että hän oli pitkä ja vahva. Yksi uhreista oli kyennyt panemaan merkille suuret kädet, joissa ei ollut sormuksia, sekä hoitamattomat kynnet. Jokainen naisista muisti vahvan partaveden tuoksun.

Kun neljäs nainen oli yritetty raiskata Vågbackenin lenk-

kipolulla, poliisi alkoi epäillä kyseessä olevan saman tekijän. Siitä huolimatta, että poliisi oli pitänyt tiedotustilaisuuden ja vedonnut naiseen, jotta nämä eivät kulkisi yksin iltaaikaan, mies oli kahden viikon aikana hyökännyt kahdeksan naisen kimppuun ja raiskannut heistä viisi.

Petra oli alkanut autoilla töihin.

Loisteputki sirisi jälleen ja Petra tajusi tuijottaneensa ruutua miltei vartin edistymättä. Hän astui hipihiljaiseen käytävään ja suuntasi taukahuoneeseen, joka toimi myös kokoustilana. Kahvinkeitin putputtaessa hän seiso i tussitaulun ääressä, joka oli kauttaaltaan merkintöjen peitossa. Jokaisella päälle-karkauksella oli oma sarakkeensa. Tila oli jo loppunut kesken.

Hän kääntyi ja katsahti Betty Lisspersin huoneeseen, joka oli ollut tyhjillään viime päivät. Tilanteessa oli sana sanaa vastaan. Sisäinen tutkinta ottaisi selvää, oliko kyseessä liiallinen voimankäyttö.

Toimittajienkin oli tehtävä työnsä, ymmärtäähän sen, mutta Petra oli ollut yllättynyt siitä, että Magdalena Hansson oli ollut pahin kaikista. Hansson oli jopa laittanut linkin YouTube-videoon.

Petra täytti mukinsa piripintaan, palasi huoneeseensa ja otti kulauksen seisaaltaan, kun puhelin soi.

Soitto tuli keskukselta. Kunpa raiskaaja ei olisi taas hyökännyt.

”Wilander.”

”Olemme saaneet ilmoituksen kadonneesta naisesta. Häntä ei ole nähty iltapäivän jälkeen. Hänen nimensä on Anna-Karin Ehn ja hän on töissä sosiaalitoimistossa. Puoliso on huolissaan, sillä hän odotti naista kotiin jo monta tuntia sitten. Ja ymmärtäähän hänen huolensa viimeaikaisten tapahtumien valossa.”

”Minä lähden heti.”

Vihdoinkin kotona. Christer Berglund potkaisi kengät jalastaan ja halusi vain upota uuden sohvansa syövereihin Torunin kera,

ehkäpä myös katsoa hyvän elokuvan, mikäli pysyisi hereillä. Siihen ei ollut luottamista.

Hän sulki ulko-oven takanaan ja ripusti takkinsa henkariin. Vaikka he olivat asuneet tässä talossa jo kohta kaksi kuukautta, se tuntui silti vielä hieman vieraalta ja epätodelliselta. Eteisessä leijaili vieno maalin tuoksu Torunin viikonloppuprojektin jäljiltä.

”Mitäs sanot, jos jälkiruoaksi olisi lumimunia passionhedelmä-sabayonilla?”

Torun istui baarijakkaralla keittiön saarekkeen ääressä kiiltävän lehden ylle kumartuneena.

”Sapattimitä? Ja mitä ovat lumimunat?”

Christer suukotti Torunia niskaan ja kurkisti tämän olan yli katsellakseen lehden aukeamaa.

”Eräänlaista marenkia. Näyttää herkulliselta.”

”Se on varmasti hyvää”, Christer tuumasi, eikä halunnut paljastaa, että peruspiirakka vaniljakastikkeella oli enemmän hänen vanhempiansa mieleen.

Hän otti lasin maitoa ja istahti Torunia vastapäätä. Torun oli jälleen uppoutunut reseptisivuihin sama innostunut ja keskittynyt ilme kasvoillaan. Häntä saattoi tutkailla miten kauan tahansa, eikä hän huomannut mitään, niin uppoutunut lehteen hän oli. Kun hän välillä maltoi nostaa katseensa, näytti hän suorastaan juuri heränneeltä.

Torunin ideat saattoivat kuulostaa hulluilta, mutta Christer joutui usein toteamaan, että hän oli ollut oikeassa ja oivaltanut jotain, mitä Christer itse ei. Aina oli jotain opittavaa.

Lumimunat jälkiruokana kuulostivat todellakin fantastiselta.

”Oletko nälkäinen?”, Christer kysyi.

Torun nosti katseensa lehdestä ja naurahti. Paastoamisen aikana ruoasta oli tullut hänelle suorastaan pakkomielle.

”Tiedäthän, että pidän sinusta juuri sellaisena kuin olet”, Christer sanoi. ”Sinun ei ole pakko jatkaa laihduttamista.”

Torun hymyili niin että posken pikku puolikuu tuli näkyville.

”Vain pari kiloa enää.”

Christer laski kätensä Torunin kädelle ja lasketteli peukalolleen vuoristorataa ylös ja alas pitkin Torunin sormia.

Ylihuomenna hän pujottaisi sormuksen yhteen näistä sormista.

”Miten Gunvorin ja Bengtin kanssa meni?” Torun kysyi ja laski lehden käsistään.

”En ehtinyt sinne tänäänkään.”

”Oletko siis tehnyt töitä näin myöhään?”

Torun vilkaisi kelloa.

”Päivät ovat olleet työntäyteisiä, eivät ainoastaan raiskausten vuoksi, vaan ennen kaikkea paperitöiden takia. Olin elätellyt toiveita, että pääsisin käymään heillä tänään, mutta se ei luonnistunut.”

”Teet parhaasi”, Torun sanoi. ”Mutta vappuna hemmottellemme heitä kunnolla. Gunvorin ei tarvitse tehdä mitään, ei tiskata eikä kokata. Se tulee olemaan mukavaa.”

”Niin tulee.”

Torun katsoi Christeriä ja heidän sormensa nivoutuivat toisiinsa.

”Muutos on suuri aluksi ja se on ihan normaalia. He asuivat neljäkymmentä vuotta omakotitalossa, joten pieneen huoneistoon on vaikea tottua. Mutta hyvin se menee, älä huoli.”

”Yritän olla huolehtimatta.”

Christer toivoi, että Torun oli oikeassa. Ainakin Bengt näytti keksineen itselleen puuhastelemista palvelutalon kolmiossa. Hän oli alkanut kiinnostua sukututkimuksesta ja ladannut sitä varten netistä jonkin ohjelman, jonka parissa hän vietti aikaansa samalla kun kuunteli tanssimusiikkia.

Mutta Christer oli erityisen huolissaan Gunvorista.

Kun heitä kävi tervehtimässä, Gunvor istui usein sohvalla ja tuijotti merkityksetöntä tosi-tv:tä kädet sylissä. Ei käsitöitä koukulla eikä liioin puikoilla, ei ristisanatehtäviä. Leipomisenkin hän vaikutti lopettaneen.

Koskaan aikaisemmin Christer ei ollut nähnyt Gunvoria sellaisena.

”Tulehan, siirrytään sohvalle”, Torun kehotti.

Hän kapusi alas baarijakkaralta päästämättä irti Christerin kädestä, istahti tämän viereen sohvalle ja laittoi toisen kätensä miehensä kaulalle.

”Kaikki järjestyy, vielä näet.”

Kun Christer ojentautui suukottamaan Torunia, puhelin soi pöydällä.

Vastahakoisesti Christer päästi irti Torunin kädestä.

”Petra”, hän sanoi. ”Työpäivä ei ilmeisesti päättynytkään.”

2

MAGDALENA HANSSON sulloi puhtaat pyykkiä kuivausrummusta Ikean kassiin ja nakkasi kassin olalleen. Illan kolmas kassillinen. Hän sai vilunväreitä ohuessa t-paidassaan, sammutti valot ja kiirehti ulos kodinhoituhuoneesta.

Ohittaessaan varastohuoneen oven hän pysähtyi hetkiseksi. Voisivatkohan he muokata siitä huoneen toiselle kaksosista. Vaikka tytöt asuivatkin heillä vain joka toinen viikko, vierashuoneen jakaminen ei käynyt enää päinsä.

Magdalena avasi oven ja kurkisti sisään. Kyllä, varasto oli riittävän suuri. Siellä oli kaksi ikkunaakin, joista valo pilkahdelteli sisään.

Mutta siinä tapauksessa hänen olisi setvittävä laatikkonsa.

Laatikot olivat seisoneet varastossa pinottuina siitä lähtien, kun hän oli muuttanut Tukholmasta tänne. Siitä olikin jo kohta kolme vuotta.

Magdalena otti muutaman askelen sisälle varastohuoneeseen ja avasi yhden laatikoista.

Laatikossa luki kiivain kynänvedoin *Artikkeleita ynnä muuta*. Hänen oli vaikea tunnistaa käsialaansa. Laatikko oli täpötäynnä kansioita, lehtiöitä ja nauhoitettuja puhelinhaastatteluita. Hänkö nämä oli pakannut? Mitään muistikuvaa hänellä ei siitä ainakaan ollut.

Magdalena sulki laatikon ja avasi seuraavan, jonka päälle oli kirjoitettu *Nilsin ensimmäiset vaatteet*, ja nosti sieltä pienen paidan, jossa oli siilin kuva.

Nämä hänen olisi käytävä läpi. Laatikosta saattaisi löytyä jotain, jota Liv voisi pitää.

Hän hätkähti, kun puhelin alkoi soida pyjamanhousujen taskussa.

Petter.

”Hei kulta”, Magdalena sanoi. ”Miten siellä menee?”

Magdalena sulki laatikon, oikaisi Ikean kassia olallaan ja alkoi kavuta rappusia.

”Runko on valmis, mutta ajattelin kysäistä, ovatko Vendela ja Vanessa palanneet käsipallotreeneistä.”

”He tulivat kotiin pari tuntia sitten.”

”Hyvä juttu. Vendela ei vastannut, kun soitin, joten halusin varmistua.”

Kumpikaan ei sanonut sitä suoraan, mutta molemmat tiesivät mitä toinen ajatteli. Niin kauan kuin tytöt kulkivat kotimatkan yhdessä, heidän pitäisi olla turvassa.

”Miten myöhään sinulla menee?”, Magdalena kysyi.

”Vielä puolitoista tuntia, ehkä kaksi. Yritän saada eristyksen valmiiksi ennen kuin lopetan.”

”OK”, Magdalena sanoi ja yritti olla kuulostamatta pettyneeltä.

Petterin oli ollut pakko ottaa lisätöitä, etenkin nyt, kun hän oli isyyslomalla. Nyt he näkivät toisiaan aniharvoin. Heti kun Magdalena tuli töistä, Petter lähti töihin. Toisinaan he saattoivat ehtiä syödä päivällisen yhdessä, mutta useimmiten eivät.

Tänään Magdalenalla olisi ollut tarve jutella. Mariosta.

Hän laski Ikean kassin sohvalle ja alkoi viikata pyykkiä konemaisesti. Pinot sohvapöydällä kasvoivat kasvamistaan. Yläkerrasta tyttöjen huoneesta kantautui musiikkia, mutta Nils vaikutti lopulta nukahtaneen.

Mario.

Magdalena oli nähnyt mustelmat, kun Mario oli lainannut Nilsiltä kuivia vaatteita, tummat jäljet selässä ja takapuolella. Mario oli yrittänyt verhota itsensä kylpypyyhkeeseen ja pukeu-

tua sen kätöksässä, mutta pyyhe oli valahtanut lattialle. Voi sitä katsetta hänen silmissään, kun hän oli huomannut Magdalenan nähneen.

”Mitä sinulle on tapahtunut?” Magdalena oli kysynyt sen jälkeen, kun Nils oli lähtenyt kylpyhuoneesta.

Mario pukeutui kiireen vilkkaa eikä virkkonut mitään.

”Onko joku tehnyt sinulle pahaa?”

Olohousut olivat hieman liian pitkät ja menivät makkaralle. Magdalena istahti vessanpöntölle ja yritti uudelleen.

”Mario?”

Mario kiskoi sukkaa jalkaansa eikä katsonut Magdalenaan.

”En saa kertoa.”

”Mutta joku on siis lyönyt sinua?”

”En saa sanoa mitään.”

Yhtäkkiä Magdalena tajusi, miksei Mario ollut saanut tulla uimahalliin heidän kanssaan pääsiäislomalla. Ja että se kerta, kun Mario oli piiloutunut vaatekaappiin kotiinlähtöajan koittaessa, ei ollutkaan ollut kuurupiiloo.

Illalla Magdalena oli lähtenyt saattamaan Mariota ja tuntenut epävarmuutta pojan koko olemuksessa, kun he lähestyivät Marion kotia.

Keith oli saapastellut eteiseen tatuoituja käsivarsiaan pullistellen. Hänen ilmeensä oli kuitenkin hieman pehmennyt, kun hän oli huomannut, että Magdalena oli mukana.

”Jassoo”, hän sanoi. ”Tulehan sisään, poikaseni. Onko sinulla ollut hauskaa?”

Valtava käsi pölytti Marion tukkaa, kömpelösti ja hieman liian kovaa. Leuat jauhoivat.

Andrea oli hiiviskellyt keittiöstä paljasjaloin, hiukset hätäisesti nutturalle solmittuna ja kantaen Garya, pikkupojista nuorinta. Hän oli katsahtanut vuoron perään Keithiin ja Magdalenaan.

Magdalena oli ottanut esille kassin, jossa oli Marion vastapestyt vaatteet, ja sanonut jotain metsäleikeistä ja Nilsiltä

lainatuista housuista ja paidasta, mutta lämpimästä kylvystä ja neljästätoista pannukakusta hän ei ollut maininnut mitään. Eikä mustelmista.

”Vaatteet ovat vielä hieman kosteat ja ne olisi syytä levittää kuivumaan. Mutta hauskaahan se vain oli, että hän sai olla mukana leikkimässä.”

Suuren tuskailun jälkeen Magdalena oli muutaman päivän päästä soittanut sosiaalitoimistoon ja tehnyt lastensuojeluilmoituksen.

”En saa kertoa.”

Olisiko hän voinut tehdä jotain toisin? Nythän asiat saattavat muuttua vielä huonompaan suuntaan. Sosiaalityöntekijät saattavat erottaa sisarukset toisistaan ja sijoittaa heidät eri sijaisperheisiin.

Hänen pitäisi soittaa Anna-Karinille jälleen huomenna ja varmistaa, ettei niin käy.

Christer seisoi jo kiveyksellä, kun Petra kurvasi hänen kadulleen. Tänne Christer oli siis päätynyt. Valkoisen uudisrakennuksen korkeat päätyikkunat ja riisuttu ulkomuoto pistivät jonkin verran silmään 1950-luvun talojen seasta.

Vaikka Christer ja Petra olivat työskennelleet yhdessä jo monta vuotta ja istuneet samassa autossa päivästä toiseen, he eivät olleet koskaan keskustelleet henkilökohtaisista asioista tai vierailleet toistensa kotona.

Mutta Petra oli onnellinen Christerin puolesta. Sen jälkeen, kun Christer oli tavannut Torunin, hänestä oli tullut rauhallisempi ja itsevarmempi. Petrasta oli tehty poliisipäällikkö, vaikka kaikki muut, Petra mukaan lukien, olivat ajatelleet pestin osuvan Christerille. Christer ei kuitenkaan tuntunut valinnasta hätkähtäneen. Hyvä niin.

Sven Munthersin jäätyä eläkkeelle Petra oli ollut aluksi huolissaan Christeristä, mutta ei enää.

”Ikävää, että häiritseen iltarauhaanne”, Petra sanoi, kun Chris-

ter avasi auton oven ja hyppäsi kyytiin. ”Onpa teillä hieno talo. Rantatontti ja kaikki.”

”Kiitos”, Christer sanoi ja kiinnitti turvavyön. ”Viihdymme täällä hyvin. Luuletko, että kyseessä on taas se sarjaraiskaaja?”

”Ei aavistustakaan. Jos on, hän on ottanut askelen eteenpäin. Nainen on ilmeisesti ollut kateissa iltapäivästä.”

Petra ajoi takaisin Storgatanille ja edelleen kohti pohjoista.

”Kyse on siis sosiaalitoimiston Anna-Karinista?”

”Aivan. Tästä on tulossa inhottava juttu.”

Sekä Christer että Petra olivat tehneet yhteistyötä Anna-Karinin kanssa vaikeissa huostaanottotilanteissa. Petralle on erityisesti jäänyt mieleen se kerta, kun he joutuivat laittamaan hyväksikäytetyn teinipojan käsirautoihin, jotta saisivat tämän ulos autosta ja hoitokotiin. Petra oli tunnistanut pojan, sillä tämä oli ollut Hanneksen luokalla peruskoulussa, mutta hän oli teeskennellyt tietämätöntä. Pojan äiti oli seissyt eteisessä ja itkenyt niin, että ripsiväri valui.

Anna-Karin Ehn ei antautuisi vaaraan. Hän oli järkähtämätön.

Petra hidasti ja kääntyi Ehnin perheen pihaan. Keltainen puuhuvila koristeellisine kaiteineen oli vähän matkan päässä tieltä. Piha oli samanlainen kuin ainoalla naapurilla muutaman sadan metrin päässä.

Pihoja ei ilmeisesti ollut erotettu toisistaan millään lautatai pensasaidalla. Talojen väliin oli ripoteltu vajoja, muita ulkorakennuksia ja leikkimökkejä, ja pienet tiet, jotka olivat pikemminkin renkaiden uria, halkoivat pihaa.

Petra pysäköi terassin eteen. Keittiön ikkunan takana näkyi liikettä. Muutaman sekunnin kuluttua pihavalon syttyi ja ulko-ovi aukesi.

Torsten Ehn päästi heidät eteiseen ja peruutti muutaman askelen. Petra tunnisti miehen eräästä vastikään ilmestyneestä lehtiartikkelista, joka koski elinkeinoelämää. Artikkelin kuvassa hänellä oli ollut puku päällä, kravatti kaulassa ja jakaussivulla.

Nyt hän oli pukeutunut farkkuihin ja pieniruutuiseen kauluspaitaan, kalliisiin merkkeihin. Hän pyöritteli kännykkää kädessään kärsimättömästi.

”Niin, en tiedä, oliko tarvetta soittaa, mutta tällainen ei ole Anna-Karinin tapaista”, hän sanoi. ”Meidän piti tavata kotona viideltä iltapäivällä ja sitten mennä katsomaan uusia pihakalusteita. Hänellä on tapana ilmoittaa aina, jos hän on myöhässä, mutta nyt hän ei edes vastaa puhelimeen. Alan olla todella huolissani, varsinkin kun naisten kimppuun on käyty viime aikoina.”

Kävelysauvat olivat nojallaan nurkassa. Eteisen peilin vieressä roikkui valokuvakehys, jossa oli kolme valokuvaa. Näytti siltä, että kuvat oli otettu tunturivaelluksella. Kaksi valokuvasta oli maisemakuvia, joissa komeilivat lumihuippuiset vuoret, ja kolmas valokuva oli selfie. Kuvassa Torstenilla oli aurinkolasit otsalla ja Anna-Karinilla otsanauha ja punaiset posket. He hymyilivät kameralle, poski poskea vasten.

Petra ja Christer seurasivat Torstenia suureen olohuoneeseen, jossa oli kukkakuosinen kangassohva, televisio ja muutamia kirjahyllyjä. Toisella puolella huonetta oli antiikkinen ruokailuryhmä.

Torsten istuutui sohvalle, sammutti urheilu-uutiset ja laski kaukosäätimen kiillotetulle lasipöydälle. Sitten hän siirsi lautasen pöydän alatasolle. Ruokailuvälineet oli aseteltu asianmukaisesti vierekkäin. Näytti siltä, ettei ruoka ollut maistunut.

Petra istui Torstenin viereen ja otti esille muistiinpanovihkonsa, kynän ja mukaan ottamansa kaavakkeen, joka täytetään katoamistapauksissa. Christer istuutui nojatuoliin pöydän päähän.

Torsten hipaisi otsatukan silmiltään ja siirteli kännykkää kädestä toiseen.

”Soitin Anna-Karinin esimiehelle ennen kuin soitin teille. Minulle kerrottiin, että Anna-Karinilla oli tiedossa kotikäynti jossakin vaiheessa iltapäivällä, mutta enempää ei tiedetty. Ja nyt, kun hän ei saapunutkaan kotiin, olen ymmärrettävistä syistä

huolissani. Kuten sanoin, hänellä on tapana aina ilmoittaa, jos hän on myöhässä.”

Torsten kumartui eteenpäin kyynärpäät polvilla. Kännykkä vaihtoi yhä paikkaa kädestä toiseen.

”Käyvätkö sosiaalityöntekijät yksin kotikäynneillä?” Christer kysyi.

”Heidän täytyy, koska väkeä on vähän. Ennen lasten ja perheiden parissa työskenteli kolme ihmistä, mutta nykyään heitä on enää kaksi ja heistäkin toinen on sairauslomalla. Stressin takia. Anna-Karinkin on voinut huonosti kaikesta tästä.”

Petra suoristautui.

”Onko häntä uhkailtu?”

”Useita kertoja, mutta hänestä se kuuluu toimenkuvaan. Erään kerran, kun hän oli ollut kotikäynnillä, hänen autostaan oli puhkaistu kaksi rengasta. Oikeastaan olen odottanut, että jotain tällaista tapahtuisi.”

Torsten vilkaisi pikaisesti puhelintaan ja jatkoi sitten taas sen siirtelyä kädestä toiseen.

”Onko Anna-Karin terve? Stressiä lukuun ottamatta?”

Poikkeuksellisista olosuhteista huolimatta oli tärkeää pitäytyä rutiinikysymyksissä. Kaikellehan voisi löytyä täysin luonnollinen selitys.

”On kyllä”, sanoi Torsten ja nosti katseensa. ”Hän on tuskin koskaan sairas.”

”Hänellä ei siis ole mitään sairauksia? Ei sydänvaivoja tai sokeritautia? Käyttääkö hän reseptilääkkeitä?”

”Ei, hän on oikein terve. Hän aikoo osallistua kesäkuussa Tukholman maratonille.”

”Entä alkoholinkäyttö?”

”Varsin kohtuullista. Lasi viiniä silloin tällöin.”

Justiinsa, Petra ajatteli. Niinhän ne kaikki sanovat, pari lasia viiniä silloin tällöin.

Torsten silitteli housujaan, kun Petra teki muistiinpanoja. Kysymykset huumeidenkäytöstä Petra hyppäsi yli.

Torsten liikahteli istuessaankin. Aivan kuin hänellä olisi ollut muurahaisia vaatteidensa alla, jokin kutina, jolta ei saa rauhaa.

”Milloin viimeksi puhuit Anna-Karinin kanssa?” Christer kysyi.

”Tänä aamuna ennen kuin lähdimme töihin.”

”Vaikuttiko hän olevan huolissaan jostakin?”

Torsten epäröi hetken.

”Ei, ei sen enempää kuin tavallisestikaan.”

”Eli hänellä ei tänään ollut tiedossa mitään sellaista, mistä hän olisi ollut huolissaan tai hermostunut?” Petra kysyi.

”Ei hän ainakaan maininnut mitään. Hänellä ei ole tapana kertoa minulle yksityiskohtia. Kun hän puhuu työstään, hän puhuu siitä hyvin yleisellä tasolla.”

”Oletteko te riidelleet?”

”Emme, kaikki on ollut ihan tavallisesti.”

Torsten nosti katseensa kattoon, sitten katosta ikkunaan ja hieroi kädellään parrakasta kaulaansa.

”Soittelitteko te päivän mittaan?” Petra kysyi.

”Minä soitin ja yritin tavoittaa häntä, ja sitten lähetin puoli viiden aikoihin tekstiviestin, johon en saanut vastausta.”

Petra teki merkintöjä.

”Mitä kirjoitit?”

Torsten selasi viestejä puhelimesta.

”Tässä se on”, hän sanoi ja nosti puhelinta niin, että sekä Petra että Christer näkivät lukea viestin.

”*Osta piimää ja vessapaperia. Suukkoja.*”

”Anna-Karin on siis terve ja hyvässä fyysisessä kunnossa”, Petra totesi. ”Miten hän voi henkisesti? Onko hänellä ollut ongelmia sillä saralla?”

”Mitä tarkoitat henkisillä ongelmilla?”

”Masennusta, ahdistusta? Kerroit, että hän oli ylityöllistetty, stressaantunut ja levoton. Onko hän hakenut apua johonkin tällaiseen ongelmaan? Syökö hän unilääkkeitä tai masennuslääkkeitä?”

”Luuletko hänen tappaneen itsensä?”

Torsten katseli ympärilleen sekava ilme kasvoillaan.

”Voisiko niin olla?” Petra kysyi.

Torsten pudisteli hitaasti päätään.

”Anna-Karin ei ole sellainen. Hän hoitaa tilanteen kuin tilanteen, vaikka se vaatisi veronsa. Hän ei antaisi sillä tavalla periksi.”

Petra ymmärsi. Sellaisen vaikutelman hänkin oli saanut Anna-Karinista.

”Onko ketään, jonka luona hän saattaisi olla?”

Torsten suoristi selkäänsä ja vaikutti yhtäkkiä ärtyneeltä.

”Ja missäköhän hän olisi? Miksei hän enää tulisikaan kotiin eikä välittäisi puhelinsoitoista? Jotain on täytynyt tapahtua. Olen soittanut tyttärellemme Emmalle, mutta hänkään ei ole antanut kuulua itsestään.”

”Emma”, Petra toisti ja merkitsi tiedon ylös. ”Missä hän asuu?”

”Hagforsin keskustassa. Gärdetin asuinalueella.”

Petra kirjoitti Emman osoitteen ja puhelinnumeron muistiin ja kysyi sen jälkeen vielä, millaista autoa Anna-Karin ajoi, mikä oli auton rekisterinumero, millaisia tuntomerkkejä Anna-Karinilla oli ja mitä hänellä oli yllään.

Torsten otti kulauksen vettä pöydällä olevasta lasista. Kainalosta pilkisti hikiläikkä, kun hän kurottautui laskemaan lasin takaisin pöydälle.

”Mitä aiotte tehdä nyt?” hän kysyi.

Auton olisi ensin löydettävä ennen kuin hälytettäisiin pelastuslaitos, helikopteri, armeijan kodinturvajoukot tai kadonneiden etsintään erikoistunut Missing People -järjestö. Tämänhetkisten vähäisten tietojen perusteella Anna-Karin voisi olla ihan missä vain. Oli aloitettava tavanomaisella poliisityöllä; selvitettävä työkalereiden avulla, millainen oli ollut Anna-Karinin päivä, ja tutkittava tarkemmin hänen puhelutietojaan sekä sitä, missä pankkikorttia oli käytetty, jotta hänen liikkeistään päästäisiin selville.

”On jo niin myöhä ja niin pimeää, ettemme voi tehdä kovin-kaan paljon.”

”Eli nyt vain istutaan täällä ja katsotaan, kun ruoho kasvaa.”

Petra alkoi keräillä papereitaan.

”Ymmärrän, että olet huolissasi”, hän sanoi. ”Mutta heti huomisaamun koittaessa aloitamme tiiviin tutkinnan. Yritä olla miettimättä pahinta mahdollista vaihtoehtoa. Kaikelle voi löytyä täysin luonnollinen selitys. Hänen autonsa on voinut mennä rikki ja puhelimen akku loppua samanaikaisesti.”

Torsten levitteli käsiään.

”Mutta-”

Petra keskeytti hänet ja sanoi niin rauhallisesti kuin taisi:

”Vaikka se ei olekaan Anna-Karinin tapaista, ettei hän ilmoita itsestään, kehottaisin sinua silti soittamaan hänen ystävilleen ja varmistumaan siitä, ettei hän tosiaan ole jonkun luona. Toisinaan sattuu epätavallisia asioita, ja toisinaan ihmiset käyttäytyvät kummallisesti.”

”Minä haluan, että te teette jotain *nyt*.”

Petra kyykistyi Torstenin eteen.

”Usko minua, me teemme kaiken voitavamme. Otamme tämän hyvin vakavissamme.”

Torsten hengitti syvään muutaman kerran ja painoi kätensä rinnalleen.

”Luulen, että hän on kuollut”, Torsten sanoi haukkoen henkeään. ”Tunnen sen luissani.”

Pahuus asuu lähempänä kuin arvaatkaan.

Menestyssarjan neljännessä osassa toimittaja Magdalena Hansson tulee astuneeksi onnellisen perhe-elämän kulis-seihin. Kun sosiaalityöntekijä Anna-Karin Ehn ei palaa työ-keikalta kotiin, aletaan epäillä rikosta. Anna-Karinin elämä vaikuttaa päällepäin hyvin tavalliselta, mutta mitä pinnan alla piilee? Poliisit Petra Wilander ja Christer Berglund tutkivat tapausta, mutta yksityiselämän haasteet hankaloittavat työtä. Pian Magdalena, Petra ja Christer saavat huomata, että myös Hagforsin kaltaisessa pikkukaupungissa suljettujen ovien taakse kätkeytyy synkkiä asioita.

Huippusuositettu dekkarisarja kuvaa ihmissuhteita ja rikoksia idyllisessä ruotsalaiskaupungissa realistisella tavalla.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-0347-8